

have antaget, at det vilde blive, men jeg maa dog hævde, at naar Finansministeren paa et vist Tidspunkt af det svundne Finansaar mente at turde haabe, at vi for det svundne Finansaar vilde faa Balance, har han altsaa ganske misforstaaet den Situation, der forelaa.

Jeg vil, før jeg forlader dette Finansaar, der er gaaet, gerne gøre en enkelt Bemærkning til et Punkt, som blev fremdraget i denne Forbindelse af den højtærede Finansminister, nemlig Spørgsmaalet om, hvilken Indfyldelse Kullene har paa det svundne Aars finansielle Resultat. Derom vil jeg gerne sige, at jeg tror ikke, at noget fornuftigt Menneske — og det kan jo ikke nytte at tænke paa de ufornuftige i denne Forbindelse — i og for sig har regnet med, at Virkningerne af den meget dyre Kulhandel, der blev lavet, skulde spores i særlig stærk Grad paa det Finansaar, der er gaaet. Ikke desto mindre mener jeg, at det var en fuldkommen uforsvarlig Kulhandel, der blev lavet, og jeg er ganske uenig med den ærede Ordfører for Venstre (Brorsen) i, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder ved sine Udtalelser skulde have klargjort, at den Handel, der blev lavet, var en god og forretningsmæssigt set forstandig og forsvarlig Handel.

Hvad var det, der skete? Der skete det, at man paa et vist Tidspunkt, den Gang Konjunkturerne var af en panikagtig Højde, foranlediget af, at der i England var Kulstrejke, gik hen og sluttede en Handel om Levering af amerikanske Kul; og det var en Handel, som, hvis Konjunkturerne gik en imod, kunde faa den Følge, at man fik Kul til $1\frac{1}{2}$, eller jeg tror $1\frac{3}{4}$ Aar. Man bruger den Undskyldning, at paa det Tidspunkt var Regelen den, at naar man sluttede saadan en Kulhandel, fik man kun Tredjedelen af det, man ventede at faa. Nu tror jeg dog, de fleste Forretningsmennesker — og nogen Forretningskundskab skulde der ogsaa gerne være i Statsbanernes Ledelse — vil kunne begribe, at dette, at man kun har faaet en Tredjedel, til enhver Tid har haft sin gode, naturlige, om end ikke meget tiltalende Begrundelse i, at Priserne er steget; og da Retstilstanden Landene imellem ganske sikkert ikke var steget paa det Tidspunkt, benyttede man altsaa denne forretningsmæssigt set meget lidet heldige Moral til at undlade at opfylde sine Forpligtelser, naar det var fordelagtigt for en ikke at gøre det. Men enhver kan begribe, at hvis Billedet vender sig om, vil man faa akkurat det, man har bestilt.

Nu kan man altsaa sige, at der virkelig var en vis Risiko for, at man ikke fik alt det, man havde bestilt. Man kan jo have haft den noget besynderlige Tro, at skønt man sluttede Handelen paa en Tid, hvor Kulpriserne var saa høje, som de aldrig før havde været, kunde de blive endnu værre — den Mulighed var selvfølgelig ikke udelukket, selv om den var meget lidt sandsynlig —, og saa vilde Følgen deraf blive, at man ikke fik saa mange Kul, som man skulde have. Jeg vil altsaa sige, at der er ikke i og for sig noget at sige til, at man tager visse Overvejelser i den Retning, det er i alt Fald forstaaeligt; men jeg tør paastaa, at det er ganske uforsvarligt at gaa saa vidt, at man tager en saadan Sikkerhed, som i sine Konsekvenser kan medføre, at man faar til $1\frac{1}{2}$ Aar, naar man kun — og i Grunden endda kun nødvendig — vil have for $\frac{1}{2}$ Aar. Jeg vil altsaa hævde, at den Kulhandel, der den Gang blev lavet, var forretningsmæssigt set uforsvarlig, og det er givet, at den paa det Finansaar, hvori vi befinder os, vil sætte sine meget uhyggelige Spor.

Jeg skal dermed gaa over til at omtale det Finansaar, hvori vi befinder os. Ved sin Forelæggelsestale har Finansministeren udtalt, at han kun tør antage, at det Overskud, man formelt har paa den vedtagne Finanslov, kan dække den Merudgift, som vi ganske sikkert vil faa. Finansministeren opregner en hel Del Udgiftposter og kommer saa herigennem til, at disse Udgifter vil saa omtrent sluge de 145 Mill. Kr., der altsaa skulde være i Overskud i indeværende Finansaar.

Hvad angaar disse Udgiftposter, som den højtærede Finansminister har nævnt, og som for de flestes Vedkommende løber en Del højere op, end jeg havde ventet, har mit Partis Formand, det ærede Medlem Hr. Pitzner, været inde paa det mærkelige Regnskab med Hensyn til Sukker; det ærede Medlems Udtalelser desangaaende kan jeg ganske tiltræde. Paa eet Punkt er jeg for saa vidt blevet glædeligt overrasket, som Udgifterne ikke bliver saa store som ventet, og det er med Hensyn til Kornloven. Det har der vist sig, at Landbrugsministeren i enhver Henseende har jugeret forkert ved de Oplysninger, han har fremført om Kornlovens Virkninger. Naar Udgifterne derved bliver 25—30 Mill. Kr. mindre end jeg antog, saa er Grunden den, at Avlen, hvad Brødkorn angaar, blev saa meget mindre, end den højtærede Landbrugsminister forudsatte.

Jeg tør altsaa nok sige, at den højt-